

Títol: El noi Emprenyat
Autor: Higini López García

L'Arnau, amb els braços plegats, emprenyat i enfurrunyat, diu que no ho vol fer més. Que està cansat de llençar la brossa al contenidor, treure el gos a passejar i recollir les seves caques i, a sobre, anar a comprar els bolquers que du la seva àvia. Que no té temps per anar a jugar a bàsquet amb els seus amics. I que l'Éric, el seu germà petit, només para i despara taula i engega la rentadora.

La seva mare, la Paquita, li diu que deixi de dir ximpleries i endreci la seva habitació que la té com un camp de batalla. Que ella també està cansada de fer-li de minyona.

- Faltaria més! Hauries de donar les gràcies a la teva àvia que et recollia del col·legi a les tardes, perquè jo treballava fins tard, et portava al parc i et comprava totes les llaminadures que volies. O no te'n recordes?. Sempre li demanaves que vingués amb el Jack i ara no li fas ni cas. Pobre gos...

El noi, capcot, ara se sent avergonyit. La mare té raó. Ella treballant de sol a sol per tirar endavant la família i, encara més, d'ençà que el pare va morir i l'àvia està en cadira de rodes. Una dona lluitadora i exemple d'una generació, que fins fa quatre dies feia el menjar per tothom i, avui, quasi no es pot moure.

- Perdona mama. Em posaré les piles ara mateix.

I l'Arnau surt per la porta amb la brossa en una mà i la cadena del gos en l'altra. En Jack l'arrastra amb força. Té ganes de pixar.